Şuşa fatehi - zəfərin oğlu

Şəhid, DQ, XTD Baş Çavuşu Səid Zəfər oğlu Cəfərova həsr olunur

Mən Şəhid olub tarixdə yaşamaq istəyirəm...

Mən döyüşçüyəm, göydə ay görünsə belə siz məni görməzsiniz.

Əgər bu gün torpaqlar işğaldan azad edilməsə, gələcək körpələr bizə nifrət edəcəklər!

Mən əlayam... Son sözünü söyləyib

Bu günə qədər çox dastanlar eşitmişik... O dastanlar bizim həyatımızın mənasına çevrilib, bizim məqsədimiz, məramımız, həyat amalımız, ən böyük arzumuz olub. Bir dastan bir millətin dirilişinə, dirçəlişinə zəmin yaradıb. Bir dastanı oxuya-oxuya böyüyən artıq neçənci şəhid, neçənci qazi nəsli yetişib. Mən bu məqaləni yazdığım tarixdən 33 il əvvəl bir dastan yazılmışdı. Əli və Bəxtiyar dastanı... (22 fevral 1988-ci ildə DQMV-də ermənilərin Qarabağ ərazisinin Azərbaycan SSR-nin tərkibindən çıxarılıb Ermənistan SSR-nin tərkibinə birləşməsi barədə qəbul etdikləri qərara etiraz əlaməti olaraq azərbaycanlıların keçirdikləri dinc etiraz yürüşü zamanı Əsgəran rayonunda erməni quldurları tərəfindən qətlə yetirilən ilk şəhidlərimiz- Ağdam rayon sakinləri Hacıyev Əli Kamal oğlu və Quliyev Bəxtiyar Zahid oğlu). Ondan 2 il sonra yenə bir dastan yazıldı. Elə haqqında danışacağım dastan yazanlarımızdan biri də həmin dastanı tamam-kamal oxuyub bilənlərdən olub və o dastan bu qəhrəmanımıza ilham, güc-qüvvət verib. 1990-cı ilin 20 Yanvar azadlıq, müstəqillik dastanı, qəsbkarlara, imperialistlərə, qəddarlığa, zülmə baş əyməmək, etiraz etmək, köləlik buxovlarını qırmaq dastanı!..

Baxın, Azərbaycanımız neçə-neçə belə dastanlara malik bir ölkədir. Onun hər qarışında tarixli bir dastan, hər zərrəsində unudulmaz, heç vaxt yaddan çıxmaz dastanlı ulu bir tarix yatır. Mannadan üzü bəri olan dövlətçilik tariximizdə Vətənimizin minlərlə xaini olubsa da, həmin xainlərin hamısını məhv edən, başını əfi ilan başı kimi əzən on minlərlə Vətən fədailəri, qəhrəmanımız olub. Tariximiz dastanlarımızla doludur, dastanlarımız da tariximizlə: Tomrisin dastanı, Atropatenanın dastanı, Cavanşirin, Babəkin, Koroğlunun, Qaçaq Nəbinin, Böyük Vətən müharibəsində faşizm üzərində qalib olan həmyerlilərimizin, eləcə də Birinci Qarabağ savaşında erməni faşizminə qarşı mərdliklə döyüşən igidlərimizin mübarizə dastanı... Diqqət etmisinizsə, Vətən müharibəsində şəhidlik zirvəsinə yüksəlib ulu Cavanşirin, Babəkin, digər qəhrəmanlarımızın cənnət qonşusu olan neçə-neçə Cavanşirlərimiz, Babəklərimiz var... Onlar tamamilə dastan olan və dastanları ilə bərabər müasir tariximizi qanları ilə yazan şəxsiyyətlərdir, yazdıqları tarix ilə əbədi olaraq yaşayan insanlardır, ruhən Qarabağ səmalarında, cismən sazımızda, sözümüzdə, qanımızda, canımızda, dastanlarımızda, şeirlərimizdə, bəstələrimizdə, musiqilərimizdə, ağılarımızda, bayatılarımızda, filmlərimizdə, tariximizdə ... Bizim onları yaşatmaq üçün sərf etdiyimiz hər əməkdə, etdiyimiz hər əməldə, hər anımızda, ürəyimizi hərəkət etdirən udduğumuz nəfəsimizdə yaşayanlarımızdır...

Hazırda haqqında yazacağım, öz qanı ilə qəhrəmanlıq dastanını özü yazmış, sağlığında dastanına, şəhadətindən sonra tabutuna, məzarına sığmayan Qəhrəmanımızdır... Oxuduğu, məqsədi, amalı bildiyi dastanlarımızdan güc alaraq, şəhidlərimiz üçün düşməndən öc alaraq Şəhidlik Zirvəsinə ucalan və həm Şuşanın, həm də Şəhidlik Zirvəsinin Qəhrəmanı olan bir Qəhrəman... Sözün əsl mənasında həm Zəfərli Vətənin və həm də həqiqətən Zəfərin oğlu olan bir Qəhrəman... Bu Qəhrəman Vətən müharibəmizin yenilməz igidlərindən biri olan Şəhid Səid Zəfər oğlu Cəfərovdur...

Şəhid baş çavuş Səid Cəfərov 4 fevral 1993-cü ildə Neftçala rayonunun Xol Qarabucaq kəndində anadan olmuşdur. Onun qisas qığılcımını şölələnən alov edən, onu əsl Səid edən bir milləti parçalamağa sürükləyən, xainlərini çoxaldan, Vətəni oğullarından ayrı qoyan o müharibə bitəndə Səidin 1 yaşı var idi. 1 yaş... Səidin yaşadığı ilk birillikdə çox şeylər oldu, çox hadisələr baş verdi... Azərbaycan yenə itirə-itirə getdi, Təxt-i-Nadir sahibinin külləri göyə sovrulmaqda davam etdi, sonradan öz yurdunu igidliklə azad edib şəhidlik zirvəsinə yüksələn oğullar öz yurdundan hələ körpə olarkən ayrıldı... Murovdağda gələcəkdə general olmaqdan çox, bizim qisas alovumuz olan şəhid Polad Həşimov və neçə-neçə oğullar Qarabağ müharibəsinin minlərlə igid Vətən oğullarımızın canını alan qanlı-qadalı döyüşünə şahid oldu... Bu 1 ilin sonunda canımızdan can alan, qanımızdan qan alan o müharibə müvəqqəti olaraq bitdi, bu illərdə Azərbaycan ədalətsiz müharibənin məğlub ölkəsi kimi tarixdə qaldı, yaddaşlara hopdu. Neçə-neçə uluların ruhu öz dədə-baba torpağında qəriblikdə, qürbətdə qaldı. Aşıq Ələsgər hələ buna qədər öz Vətənində qərib idi, dünyaya göz açdığı, ilk ayaq üstə durub addım atdığı doğma Vətən torpağı onun üçün qürbətə çevrilmişdi... Neçə-neçə bəy-igidlərin, rəiyyətin, işğalçı yüksək çinli zabitlərə qan udduran qaçaqların, onların qeyrətli xanımlarının, saz-söz adamlarının, döyüşdən-döyüşə atılanlarla məclisdənməclisə quş kimi uçanların, papağının çəkisi sözü ağırlıqda olan ağsaqqalların, sifəti nurlu, ağzı dualı ağbirçəklərin ruhu sonradan qürbətə çevrilən Vətəndə narahat olaraq qaldı...

Səid 1999-cu ildə İlqar Səfərov adına Mürsəqulu kənd tam orta məktəbinin 1-ci sinfinə daxil olmuşdur. Həvəslə, cəld, inamlı addımlarla hər gün daxil olduğu sinif otağı onun gələcək arzularının həyata keçirilməsi üçün bir mənbə idi. Bu mənbədən qaynaqlanaraq o, təhsilin, elmin sirlərinə yiyələnir, elmin bütün sahələrini həvəslə öyrənir, lakin tarix fənninə daha çox vaxt ayırırdı. Hələ kiçik yaşlarından Vətəninə bağlı olan, özünü Vətənindən ayrı hiss etməyən, ən çox sevdiyi sözlərdən biri və birincisi “Vətən” olan Səid hər tarix dərsi olanda çox sevinirdi. Tarix müəlliminin tarix xəzinəmizdən çıxarıb dediyi sözlər, kəlmələr Səid üçün tarix dərsindən çox, həyat dərsinə çevrilirdi. Təsadüfi deyildi ki, Səid mənfur düşmənə qarşı köksündə baş qaldıran qisas qığılcımını məktəb illərində şölələndirmiş, şölələnib-kükrəyib ətrafa yayılacaq bir alova çevirmişdi.

Hər tarix dərsində Azərbaycanın Eldənizlər, Səfəvilər, Əfşarlar kimi dastanlarını oxuyan, dərindən qavrayan, həyat dərsi hesab edən, mənliyinin, özünün, öz kökünün dərsi hesab edən Səid getdikcə tarixdə baş verən haqsızlıqlara görə özünü narahat hiss etməyə başlayırdı. Çünki tarix dərsinin səhifələrində illər ötür, dövlətlər dəyişir, bəziləri isə ədalətsizliyə, xainliyə, satqınlığa tab gətirə bilməyib səhifədən silinirdi. Əfşarlar dövlətinin xaincəsinə dağılmasından sonra Azərbaycanda ən dəhşətli dövr, xanlıqlara parçalanma dövrü başlandı. Əfşarlar Azərbaycanın fəthdən fəthə atılan son dövləti oldu. Bu cümləni oxumaq və ya eşitmək Səidə dünya boyda bir dərd, bir əzab idi. Necə yəni, keçmişi ilə silinməz mərdlik, qəhrəmanlıq salnaməsi yazan qüdrətli Azərbaycan indi ədalətsizlik, haqsızlıq qarşısında məğlubdur?.. Vətənində qaçqınlıq həyatı yaşayanlar isə bunun əyani sübutu idilər. Onlar yorğun, dağ boyda əzab-əziyyətlərdən, neçə-neçə terrorlardan, soyqırımlardan çıxan, Allahdan qisas istəyən baxışları ilə bunu deyirdilər. 1988-ci ilin bu günü, yəni 22 fevralı verdiyimiz 2 Şəhiddən başlayan bu qanlı-qadalı yol ilə bağlı yazılmış, özlərini ədalətli kimi göstərib ədalətdən xəbəri olmayanlara və haqsızlıqlara qarşı yazılmış bu kitabın səhifəsini belə açmayaraq kənara atanlara qarşı Səiddə hələ o vaxtlardan hiddət yaranırdı. Haqsızlıqlara qarşı olan bu kitabın hər səhifəsi ona 500-600 səhifədən çox yazılmış bir roman kimi gəlirdi. Bu kitabın oxunması tarixin özü kimi əziyyətli, əzablı, çətin idi. Əzablı yollardan keçən Azərbaycanın vəhşət dolu, dəhşət dolu tarixini oxuyurdu Səid. Bu kitabın hər sətrini oxuyanda qəzəbdən, hiddətdən onun kiçicik əli tarım sıxılmış yumruğa çevrilirdi. Günlərlə oxumağa, oxuduqlarını həzm etməyə çalışırdı, lakin bacara bilmirdi. Əzab çəkirdi. Elə bil içində inləyən, haqsızlığın qurbanı olmuş neçə qoca, qadın, cavan, uşaq harayı var idi. İçini sakitləşdirə bilmirdi. İçində bir yanğı var idi. Oxuduğu hər sətirdə bu yanğı daha da çoxalır, yayılırdı. Damardakı qanlarla birlikdə axırdı bu yanğı. Səid gözü açıq yatırdı, yatsa da, yuxusuna ancaq Xocalıda qətlə yetirilən uşaqlar, qadınlar, ağsaqqal-ağbirçəklər gəlir, onlar hayqırmağa başlayırdılar: “Böyü Səid, böyü, qisasımızı al! Böyü, qisasımızı al! Sənə güvənirik, sənə inanırıq! Bizi yanıldıb küllərimizi yenidən yandırma! Qisasımızı al, ruhumuzu dirçəlt, şad elə, Səid!”

Bu yanğı həmin vaxtlardan Səidin ürəyinə-qəlbinə çata bilmişdi. Həmin vaxtlar Səid 8-ci sinifdə oxuyurdu. O vaxtlarda Səid artıq mənliyi ilə, öz-özlüyündə dərk edəcəkdi ki, tale yolları haradan başlayıb haraya kimi davam edəcək. Bu qədər yanğılı hadisələr onun sinəsini dağlayırdı. Ürəyi parampara idi Səidin. Duyğuları bir-birinə qarışmışdı. Hətta, Qarabağsız ötən hər gününü matəmdəki kimi hesab edirdi O. Səid gələcəyə inamla baxırdı. İnanırdı ki, arzuladığı, arzusunda olduğu elə bir gün gələcək ki, iztirablarına, acılarına son qoyulacaq, qəlbi, ürəyi, içi, duyğuları rahatlıq tapacaq. Səidin həyatı o gün, dünyası isə illər sonra dəyişəcəkdi. O gün elə bir gün olacaqdı ki, Səid o gündən sonra qarşısına məqsəd qoymasaydı, bu günlərə qədər gələ bilməyəcəkdi. O gün Səidin əsl Səid olduğu gün olacaqdı. Həmin gün Səid özünü Vətəni kimi hiss edəcəkdi, hər gün etdiyi kimi. Və bundan sonra sadəcə, bir amalı olacaqdı – Düşməndən qisas almaq, Qisas, Qisas, Qisas! Bu amal Səidi sonda həm Qəhrəman, həm də dastan edəcəkdi... O gün onun dünyasını dəyişdirəcəkdisə də, arzusunu ürəyində, ruhunda, canında, mənliyində qoymayacaqdı qalsın...

8-ci sinif şagirdi Səid Cəfərovun tarix dərsi idi. Təxmin etmişdi ki, müəllimə yenə də Azərbaycanın faciələrlə, soyqırımlarla, müsibətlərlə dolu bir tarixini yana-yana, həm də yandıra-yandıra danışacaq. Bu dərsi dinləmək Səid üçün ən ağır əzabəziyyətə bərabər idi. Səid günlərlə özünü sıxıb bu dərsi oxuyurdu, bir gözü sətirlərdə, o biri gözü şəkillərdə olurdu. Şəkillərdə 20 Yanvar qurbanlarının tanklar altında necə qalması əks olunurdu. Şəkillərdə vəhşət var idi... İnsanın ürəyi parçalanır, gözləri qan ağlayırdı. Səid bunları ilk dəfə oxumurdu... Ancaq ürəyində, canında həmişə hiss etdiyi o yanğı hər dəfə daha güclü olurdu. Bu qanlı-qadalı tarixi oxuya-oxuya, öyrənə-öyrənə, oxuduqca, öyrəndikcə alovlana-alovlana Səid artıq yeniyetmə yaşına çatmışdı. O, ibtidai sinfi təzəcə bitirmirdi, indi onun yaşında Cəmşid Naxçıvanski adına hərbi liseydə tələbələr var idi... Hərbi lisey... Səidin fikrində bu söz heç vaxt bu qədər əks-səda doğurma-

Şəhid, DQ, XTD Baş Çavuşu Səid Zəfər oğlu Cəfərova həsr olunur

(Əvvəli 10-cu səhifədə)

Müəllimə müsibəti heç vaxt bu qədər dolğun anlatmamışdı, elə bil onun içində də yanğı böyük idi:

- Uşaqlar, 20 Yanvar bizim Ümumxalq Hüzn Günümüzdür. 16 il bundan əvvəl o vaxt haqqında hamının dastanlar qoşduğu, gerçəkləri gizlətdiyi qaniçən Qızıl ordu bütün qayda-qanunları pozaraq, özlərindən qayda-qanun çıxararaq Bakıya hücum etdilər. Bu hücum Bakının işğalına bərabər bir hücum idi. Azərbaycanı müstəqil edib qaniçənlərdən ayırmaq istəyən soydaşlarımızın, azadlıq, haqq tələb edən insanlarımızın vəhşicəsinə qətli idi. Bu hücum bizim səsimizi boğmaq, bizi dünya durduqca susdurmaq və bu qaniçən rejimi sonsuza qədər saxlamaq məqsədilə edilmişdi. Nəticədə, 20 Yanvar günü neçə-neçə soydaşlarımız qətlə yetirildi, onların arasında təbii ki, uşaqlar da var idi. Sizdən yaşca kiçik olan, elə kiçik də şəhid olan məktəblilər. Əgər onlar yaşasaydılar, siz onların ən kiçiciyinə əmi-dayı, xala-bibi deyə müraciət edərdiniz. Hələ 20 Yanvarda qanunsuz, kütləvi həbslər də oldu. Haqq-ədalət carçılarını, azadlıq hayqıran çoxlu günahsız soydaşlarımızı həbs etdilər. Onların içərisində Xəlil Rza Ulutürk də var idi. Hələ bu, harasıdır, təkcə, Bakıdamı qırğınlar oldu? – Müəllim 20 Yanvarın törədildiyi yerlərdən birində doğulan Səidin əlini qaldırdığını gördü. – Səid nəsə sözün var? Buyur, oğlum.

Səid içindəkiləri tamamilə boşaltmağa başladı:

- Müəllimə, mən Neftçalada anadan olmuşam. Bildiyiniz kimi, Neftçala da dəniz sahili şəhərlərimizdən biridir. Qızıl ordunun məqsədi o idi ki, dəniz sahili şəhərlərimizə də hücum etsin. Valideynlərimdən eşitdiyimə görə, Qızıl ordu Neftçalaya da hücum edib, orada qırğınlar olub, Şəhidlər vermişik... Eşitdiyimə görə, Lənkəranda da eyni hadisələr baş verib.

- Halal olsun Səidə. Çox düzgün vurğuladı. Oğlum, Sən dərsi əzbərləmiş kimi danışdın. Bəli, Neftçala, Lənkəran, Bakı. Uşaqlar, Sizcə təsadüfdürmü bu şəhərlərin hamısının Xəzərin sahilində yerləşməsi?

Uşaqlar bir ağızdan "Deyil" dedilər.

- Görün, necə azğın düşmənlərimiz olub və hələ də var. 20 Yanvardan sonra da Qarabağ müharibəsi başladı. Minlərlə igid oğullarımız müharibədə şəhid oldu. Nəticədə, həm igid oğullarımızı itirdik, həm də 20 faiz torpağımızı. Qarabağımızı itirdik. İndi Qarabağda düşmən istədiyini edir. Sizin kimi oğullara isə Qarabağı, Qarabağın Şəhidlərini hər an ürəklərdə, qəlblərdə anmaq düşür, Vətən torpaqlarını azad etmək arzusu ilə böyümək, oxumaq, öyrənmək, hazırlaşmaq düşür. Bunları etdikdən sonra inanın ki, hamımızın istədiyi o gün yaxınlaşacaq, Qarabağı işğaldan azad edəcəyik. Şəxsən mən inanıram ki, bunlar mütləq olacaq, uşaqlar.

Təsirlənən Səid bu sözləri dedi:

- Müəllimə, mən istəyərəm ki, həmin müharibənin öndərlərindən olum, mənim yaşıdlarım da mənim kimi olsun. Qarabağımızı biz azad edək, düşmənlərimizdən şəhidlərimizin qisasını biz alaq, şəxsən mən bu yolda şəhid olmaq istəyirəm.

- O nə sözdür, Səid? Heç birinizə ölüm qismət olmasın.

Səid öz içində fikirləşirdi: "Şəhidlik ölümdür ki?"

- Müəllimə, 20 Yanvar Şəhidlərinin hamısına neçə-neçə dastanlar, hekayələr, şeirlər, poemalar yazıblar. Onları bir an da unutmayıblar. Vətən onları unutmayıb. Ancaq onlar Şəhid olmasaydılar, sadəcə vəfat etsəydilər, onlar tez unudulardılar. Təkcə ailələri, yaxınları yada salıb, xatırlayardı. Mən də unudulmaz olmaq istəyirəm, istəyirəm ki, bu yolda mənim də öz dastanım olsun...

Müəllimə bu sözlərin qarşısında heç nə deyə bilmədi. Elə bundan sonra da zəng çalındı, tarix dərsi bitdi. Son dərs tarix dərsi olduğundan uşaqlar müəllimə ilə xudahafizləşib sinif otağından çıxdılar.

Səidi bir fikir düşündürürdü, onu içdən narahat edirdi... Müəllimənin dedikləri bir daha Səidə pis təsir edirdi, ancaq bu dəfə daha çox... O, təsəvvür edirdi ki, indi onun gəzdiyi hər yolda, izdə şəhidlərin qan izi var. 20 Yanvarda Neftçalanın nə qədər əziyyətlər çəkməsi barədə düşünəndə pis olurdu. Ürəyi parça-parça olurdu. O, düşünürdü ki, bundan sonra nə edə bilər... Çox düşünürdü, özünü düşündürürdü. Bacısı ilə məktəbdən qayıdanda Səid birdən gözlənilmədən ona dedi:

- Bacı, mən Vətən uğrunda Şəhid olmaq istəyirəm...

Bacısı mat-məəttəl qaldı. Səiddən heç vaxt belə bir cümləni eşitməmişdi. Ona görə də Səiddən bir az incidi:

- O nə sözdür danışırsan? Şəhid olmaq asandır? Bəs biz, bəs anan, bəs atan? Bu haqda düşünmədən necə bu sözü deyə bilirsən?

- Mən çox düşünmüşəm, bacı... Günlərlə düşünmüşəm... Dərs oxuyanda da, eyni fikirlər beynimi silkələyib. Baxdığım hər vəhşət doğuran şəkilə, Xocalı müsibəti ilə bağlı olan şəkillərə seyrçi qala bilmirəm. İçimdə boşluq hiss edirəm. Onlar üçün nə edə bilərəm axı, onu düşünürəm... Yaşım da buna əl vermir... Fikirləşirəm ki, onların ruhunun rahatlıq tapması üçün ancaq Şəhid olub onlara qovuşaram. Uşaqlardan eşitdiklərim də heç yalan deyil. Mənim yaşımdakı uşaqlar indi Cəmşid Naxçıvanski adına hərbi lisey deyilən məktəbdə oxuyurlar. Mən də hərbçi olmaq istəyirəm... Hərbçi olub bütün Şəhidlərin qisasını alıb özüm də Şəhid olmaq istəyirəm... 20 Yanvarın da qisasını almaq istəyirəm... İnsan öləndə sadəcə ailəsi, dost bildikləri, sevdikləri tərəfindən yada düşür... Onda, bilinir ki, o, ölüb. Ancaq Şəhid adını qazanan heç bir kəs ölə bilməz, ölmür, xatirələrdə əbədi yaşayır... Mən də əbədi olmaq, əbədi yaşamaq istəyirəm, bacı, incimə...

Səidin sözlərini daxilində heç də həzm edə bilməyən və ondan sonra ömrü boyu Səiddən narahat qalan bacısı indi Səidin yoxluğuna dözə bilməsə də, qürur duyaraq söyləyir: "Qardaşım 8-ci sinifdə oxuyanda bizim məktəbin sinifləri az olduğu üçün tarix dərsində qardaşımın oxuduğu sinif ilə birləşdik, həmin dərsdə o, 20 Yanvar şəhidləri haqqında danışırdı, qardaşım orada belə bir cümlə dedi: Mən Şəhid olub tarixdə qalmaq istəyirəm. Təbii, mən orada onun söylədiklərinə bir az aqressiv reaksiya verdim. Qardaşım isə mənə bildirdi ki, insan bu dünyada əbədi yaşamır, mən Şəhid olub tarixdə yaşamaq istəyirəm, düşünürəm ki, qardaşım bunları sadəcə cümlə olaraq deməyib, bu gün o isbat etdi ki, bu onun real arzusu imiş..."

Həmin illər Səid daha da cuşa gələrək min ümidlərlə, arzularla sənədlərini Cəmşid Naxçıvanski adına hərbi liseyə verir. Ancaq qəbul ola bilmir. Qara fikirlilər Səidin bununla yıxıldığını düşünsə də, Səid ümidini itirmir. Vaxt gələr deyərək Səid orta təhsilini davam etdirir. 2010-cu ilə qədər dözür, həmin il artıq ümidlərini dirçəldərək və bir o qədər sevincini də artıraraq məktəbi bitirir. Bundan sonra, Səid bilirdi ki, müqəddəs arzusuna qədəm-qədəm yaxınlaşır. Çünki bundan sonra Səid onu ülvi arzularına, amalına, məqsəd-məramına yaxınlaşdıracaq olan hərbi xidmətə, kişilik məktəbinə yollanacaqdı. Artıq bilirdi ki, O, əsgərdir, bundan sonra istəsə, yenidən hərbi xidmətdə qalar. Səid artıq düşünürdü ki, bununla ömrünün sonuna qədər, yəni Şəhid olacağı günə qədər hərbçi olaraq yaşayacaq, çarpışacaq.

25 aprel 2011-ci ildə Səid dualarla yola salınır və hərbi xidmətə başlayır. 16 oktyabr 2012-ci ildə hərbi xidmətlərdə döyüş tapşırıqlarını yüksək səviyyədə yerinə yetirdiyinə görə fərqlənmə ilə xidmətini başa vurur. Bir neçə aylıq müddətdə Səid hərb sənətindən ayrılmalı olur. Bu müddət ərzində Səid gələcək həyatının, yaşam planının necə olacağına daha çox vaxt ayırır. Lakin gələcək həyatı Səid üçün çoxdan, hələ orta məktəb illərindən bəlli idi, O, öz yolunu elə həmin vaxtlardan seçmişdi, yenidən öz sevimli yerinə, orduya qayıdacaqdı, qayıtmalıydı. Ancaq, necə?

Səid mülki həyat tərzinə alışa, uyğunlaşa bilmədi, daha doğrusu uyğunlaşmaq istəmədi. Səid asudəçiliyə, mülki həyata çox da dözə bilmədi, ona görə də yenidən ordu sıralarına qayıtmağa qərar verdi. Bu məqsədlə Daxili İşlər Nazirliyinin Daxili Qoşunlarının MAHHXHQ əsgəri olaraq 2013-cü ilin 11 iyulunda Gəncədə yerləşən "N" saylı hərbi hissədə xidmətini davam etdirməyə başladı. Səid bundan əvvəlki əsgərlik həyatını dastanının ön sözü kimi içindəki kitabda qələmə almışdı, yenidən orduya qayıtmaq isə bu dastanın başlanğıcı idi. Bundan sonra, Səid həyatında tək amalını fikirləşəcəkdi – düşməndən qisas almaq amalını... Tərxis olunduqdan sonra bunun, bu gün üçün bir neçə ay güclə dözmüşdü və yenidən ordu sıralarına qayıtmışdı, bundan sonra da dözəcəkdi Səid, o gün gələnə qədər dözəcəkdi... Həmin günə qədər özünü əsl vətənpərvər döyüşçü olaraq yetişdirəcəkdi, hərb sənətinin sirrlərinə daha da dərindən yiyələnəcəkdi. Tək məqsədi, amalı üçün qartal kimi səmada cövl edəcək, məqamı gəldikdə yağı üzərinə şığıyacaqdı... Əzəldən bir qəhrəman olaraq böyüyən Səid bundan sonra yeni Qəhrəmanlıq Dastanını yazmağa başlayacaqdı...

Əvvəl Gəncədə xidmətdə olan Səid bir il sonra Qazaxda yerləşən "N" saylı hərbi hissədə xidmətini davam etdirməyə başlayır. Səid nailiyyətlərini daha da artırmaq üçün 2017-ci ilin aprelində Bakıya gəlir və burada xidmətini davam etdirir. Ailəsi bunu Səidin uğurlarından biri hesab edirdi. Səid isə bu uğuru ən böyük uğura yaxınlaşdıran bir şərait kimi bilirdi.

2019-cu ilin sentyabr-oktyabr aylarında hərb sənətinin sirlərini tamamkamal bilmək, təcrübələrini artırmaq və gələcəkdəki qisas savaşlarına hazırlanmaq üçün Səid Cəfərov əzəldən bizə qardaş olan ölkəyə - Türkiyəyə göndərilir. Türkiyənin paytaxtı, qəlbi Ankara şəhərində Jandarma Komando Özəl Asayiş Komutanlığında "JÖAK" təməl kursunda təkmilləşmə kurslarına başlayır. Bu kursda hərbçilərə taktiki atış, terrorçularla mübarizə hərəkatı, xüsusi əməliyyat və sairləri öyrədilirdi. Səid burada həm verilən təlimləri dəqiqliklə öyrənir, həm də qardaş Türkiyənin gözəlliyini seyr edərkən özünü qürbətçilikdəki kimi hiss etmirdi. Elə bilirdi ki, doğma Azərbaycandakı hərbi hissələrdən birindədir. Burada tək də deyildi. İlk gündən ətrafındakı türk qardaşlara isinişmişdi, bir-birlərini qardaş bilirdilər. Səid burada olmaqdan zövq alır, burada olmağın ona verdiyi fürsəti dəyərləndirir, daha da həvəslə öyrənir, çalışırdı. Təlimlərdə Səid özünü qisas anlarına daha da yaxınlaşırmış kimi hiss edirdi. Burada özünü daha çox hərbçi kimi hiss edirdi.

Səidə sevə-sevə daşıdığı hərbi forma da çox yaraşırdı. Bu formada Səid özünü əsl Səid kimi hiss edirdi. Deməli, Səidin alın yazısı bu idi. Döyüş, düşmənlə cəng etmək, onlardan gecikmiş qisası artıqlaması ilə almaq, onları torpaqlarımızdan iti qovan kimi İti Qovanla qovmaq hər bir Vətən oğlu kimi Səid Zəfər oğlunun da adına, taleyinə, qismətinə, bəxtinə qızıl hərflərlə yazılmışdı.

Komandirinin nəzərində Səid nizam-intizamlı, işini, xidmətini sevən, normativləri dəqiq yerinə yetirən Xüsusi Təyinatlı Dəstənin hərbçisi kimi qalmaqda idi. Təməl kursların sonunda xidmətdə fərqləndiyinə görə Səid Cəfərov Türk Silahlı Qüvvələrinin generalı Ali İnsan Ersoy tərəfindən Fəxri fərmanla təltif olunur. Beləcə, Daxili Qoşunların xüsusi təyinatlısı Səid Cəfərov düşməndən qisas almaq üçün daxilində böyüyən ümidləri daha da artıraraq, sabaha inamla baxaraq, Türkiyədəki unudulmaz anları bir daha yadına salaraq Ata Vətənindən Ana Vətəninə qayıdır.

(Davamı var)

Sevindik NƏSİBOĞLU